ſeſt tänna on Kristina kihlamisse pääw, kus sinna ka nende rõmuks napso woid jua."

Prido jäi walgeks, kui lubbi seina peal ja temma silmad lendasid senna ja tenna, egga woinud Kristina peale lahke silmaga wadata. Kaptein wahtis kurja kulmo ja wihhase nãoga Prido peale ja olleks tedda ma alla sowinud. Prido agga ei pannud tedda tähhelegi, waid küsſis maddala healega kohtomehhe käest nenda: „Eks sa ammo omma tüttart mulle ei lubbanud, agga kuidas on luggu nüüd?"

„Tühhi paljas!" kostis kohtomees, „egga sa ommetige ni juhm olle, sedda uskuma, et ma omma tütre ühhe kallamehhele naeseks annan?"

Prido südda läks pehmeks ja pöris ennast Kristina pole ja hüdis: „Armas Kristina! kuidas arwad sa sedda? Kuidas ollid meie mõtted ja ettewõtmised lapsest sadik?"

„Kule Prido!" hüdis kapten Ulrih, „mis se temp tähhendab, mis sinna siin teed? Eks sa ei näe, et sa siin ülle arro olled, otse kui wies rattas wankre al?"

Prido ei pannud tedda tähhelegi, waid pöris ennast kohtomehhe pole ja ütles: „Kule armas kohtomees! igga auus mees peab omma sõnna, agga sinna polle ommal mitte piddanud!" Nenda pöris ta ennast ümber ja läks uksest wälja.

Nüüd woime kül arwata, misſuggune südame walloga ta jälle koeo hakkas minnema ja mis arru ta omma wanna emma ja wennale koeo wiis. Emma nuttis kibbedaste, sest ta olli Kristinat ammo jubba kui omma last armastanud ja Kristina tedda kui emmaks piddanud. Kohtomees olli rikkas ja ei tahtnud siis ennam isse kallameeste arrust olla, egga omma tüttart ka kallamehhele anda ja käis senni tütre peale, kunni ta piddi lubbama kapteini prouaks minna.

Prido wõttis ommad ued rided seljast ja panni wannad kallamehhe rided selga; käskis wenda wõrgud walmis panna ja temmaga merrele tulla, et seal meelt jahhutada.

Emma kohkus ja kelas tedda, agga Prido südda olli wägga kurb, mis ei woinud koddo